

ZVON

DUBEN / APRIL

2018

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

druhá časť
dokončenie

Saleziáni

MV

Don Bosco pôvodne nechcel zakladať rehoľu, ale chýr o jeho diele sa roznesol pomerne rýchlo a jeden jeho priateľ minister, inak ateista a politický nepriateľ Cirkvi, mu odporučil založiť rehoľu, aby ho jeho dielo prežilo. Tak sa aj stalo a v roku 1859 založil so spoločníkmi Spoločnosť sv. Františka Saleského, aby sa venovali najmä apoštolátu mladých. Don Bosco si želal, aby saleziáni nenosili nijaký zvláštny rehoľný odev a ani nebývali v kláštoroch, preto bývajú v saleziánskych domoch.

Saleziánska spiritualita má viaceré špecifiká, hlavne v prístupe k mladým ľuďom. Don Bosco sa v mnohom inšpiroval svätými Filipom Nerim a Františkom Saleským a saleziáni vyvinuli vo výchove takzvaný preventívny systém, ktorý je založený na rozume, viere a láskavosti. Don Bosco bol striktne proti akýmkoľvek telesným trestom a preferoval láskavý a srdečný prístup k mladým. V každom chlapcovi sa snažil nájsť to dobré, na čom sa potom dalo stavať. Veľmi zdôrazňoval veselosť a radostné prijímanie každodennosti. Dôležitá je tu aj ochota urobiť prvý krok, priateľstvo, rešpekt a trpezlivosť, ktoré umožňujú mladým rozvíjať sa.

Saleziáni sa venujú prednostne dospievajúcim chlapcom (majú aj ženskú vetvu sestričiek, ktoré sa venujú dievčatám), vedú školy a internátne školy a spravujú farnosti. Popri saleziánskych farnostiach funguje takmer všade takzvané oratórium – slovo, ktoré v saleziánskom prostredí znamená mládežnícke stredisko. Tu sa deti a mládež môžu hrať rôzne hry, stretávať a zmysluplne tráviť voľný čas. Sám som takéto “oratko” ako dieťa navštevoval a dodnes si pamätám aké to bolo super. Saleziáni tam mali ping-pongové stoly, stolný futbal, biliard – mohli sme sa tam ako deti vyblázniť do sýtosti. Niečo také v deväťdesiatych rokoch v Bratislave bolo málokde, napríklad taký biliard asi len v krčmách. Saleziáni sa správali k nám vždy veľmi priateľsky a trpezlivo. Snažia sa mladých prijať a chápať, ale ich aj láskavo a zdravo usmerňovať

a motivovať k dobrému. Don Bosco bol aj veľký mariánsky ctiteľ a saleziáni si preto uctievať Pannu Máriu s titulom Pomocnica kresťanov.

Saleziánska spoločnosť je takisto veľmi činná v misiách a pôsobí na všetkých kontinentoch, hoci tu v USA je saleziánov pomenej. Na Slovensku aj v Českej republike pôsobia už od roku 1924 a dodnes sú veľmi aktívny. Znáмым saleziánskym odchovancom je napríklad aj mladý a úspešný slovenský šprintér Ján Volko, odchovanec saleziánskeho centra na Trnávke v Bratislave, kde začínal ešte ako futbalista.

Len nedávno, v roku 2017, bol blahorečený – teda vyhlásený za blahoslaveného, slovenský kňaz-salezián **don Titus Zeman**. Byť vyhlásený za blahoslaveného znamená, že Cirkev potvrdila, že dotýčny je v nebi a povolila jeho úctu na lokálnej alebo komunitnej úrovni. Pri svätých je táto úcta na úrovni celej Cirkvi. Don Zeman v pohnutých 50.-tych rokoch prevádzal bohoslovcov cez rieku Moravu na Západ, aby tam mohli doštudovať a stať sa kňazmi. Pri treťom takomto pokuse ho pohraničná stráž zadržala a odsedel si 13 rokov v komunistickom väzení, kde ho mučili. Na následky tohto mučenia po prepustení z väzenia napokon aj zomrel.

ANI SE MI nechce věřit, že je dnes první jarní den. Dívám se ven z mého pokoje a pozoruji, jak si vítr pohrává s vločkami sněhu. Škola dnes není a také lidé se v kostele na polední mši svatou sešlo méně. Mám rád zimu a sníh, na rozdíl od biskupa Paula Sancheze, pastora v našem kostele, který sníh úplně nenávidí. Někdo se zmínil, že snad Paul měl nějaký nedobrá zážitek z mládí a proto tak nesdílí mou radost nad tou bílou hmotou. Podle mého názoru to bude ale spíše tím, že když někdo uklouzne před kostelem a zraní se, budeme mít zase problémy s pojišťovnou, a navíc problém, jak se lidi dostanou do kostela... Ale jak už jsem se zmínil, dnes je první jarní den a čeho je moc, toho je moc. Tedy sněžit by nemělo. S tím ale nic nenaděláme a nezbývá mi jenom litovat lidi, kteří v tomto počasí musí pracovat venku. Tolik tedy o počasí a teď k merituu věci.

Ve včerejším evangeliu Ježíš říká židům toto: *“Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.”* (Jan 8, 24)

Je tedy na nás, abychom uvěřili tomu, který nás může opět dovést na správnou cestu. Ježíš v evangeliu promlouval k lidem, kteří se snažili žít opravdovým životem. Chtěli radu od Ježíše jak se stát lepšími. Tady jsme s těmi lidmi “na jedné lodi“. Také žádáme Ježíše o radu, jak se zbavit hříchů. Jak se zbavit závislosti na mnoha věcech a být svobodnými lidmi.

Ježíš na prvním místě neříká, abychom dělali to nebo ono. Neříká, abychom se soustředili nehřešit. Říká nám, abychom mu věřili. Abychom na prvním místě uvěřili, že nám může pomoci. Nejde na prvním místě o snahu a náš výkon, ale o víru.

Věříš, že je to jenom ON, kdo ti může pomoci? Věříš, že tě má opravdově rád? Věříš, že čeká na tvé důvěrné slovo, prosbu o pomoc? Tady kdesi v nás leží těžký hřích, že tomu moc nevěříme...

Milí, ať letošní Velikonoce prozáří a upevní vaši víru. Ať největší zázrak, který se už nikdy nebude v dějinách opakovat, vám dá moudrost, kterou popisuje Písmo svaté:

Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé.

(1. Kor 1, 22-25)

*Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín*

ve Forest Hills 21. března 2018

Nejdůležitější informace, jakou kdy lidstvo dostalo

„Bůh je láska.“

Apoštol Jan, nám zanechal toto zásadní vyznání: „Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm“ (1 Jan 4,16).

Kdyby se nám ztratil celý Nový zákon a měla by být z něho lidstvu zachována jedna jediná věta, myslím si, že by to byla tato: „Bůh je láska.“ Výpověď „Bůh je láska“ totiž v celé své šíři a hloubce vyjadřuje smysl, podstatu a ducha Kristova evangelia.

Nejdůležitější informace, jakou kdy lidstvo dostalo.

Možná si to tak docela neuvědomujeme, ale skutečnost, že Bůh je láska, je pro lidský rod fundamentální zpráva. Ta nejdůležitější informace, jakou kdy lidstvo dostalo. „Bůh je láska“ – je ve všech ohledech průlomová výpověď a v jistém smyslu i šokující. Žádný filozof, prorok, ani osvícený guru před Kristem s ničím podobným nepřišel. Židovští proroci, indiští, ani řečtí myslitelé nesdělili nic, co by se tomu přibližovalo. Nový zákon naproti tomu ve třech slovech vyjádřil nekonečnou Boží velikost, Boží krásu, univerzální Boží aspekt milosrdenství a spásy. A Kristova oběť na kříži pak znamená dotažení zjevené pravdy „Bůh je láska“ do důsledku. Vertikální i horizontální. Láska sestupující z nebes a láska ke každému člověku, ke všem národům, k celému lidstvu. To je Kristův kříž. Apoštol Jan nám dává jasný návod: k BOHU, který je LÁSKA, se můžeme přiblížit jedině nezištnou a bezpodmínečnou láskou k NĚMU samotnému, bezpodmínečnou láskou ke každému člověku a k celému stvoření.

Ve svém srdci (do rytmu dechu) se mohu modlit: „Bůh je láska.“ Mohu vnímat duchovní oheň sálající z těchto slov.

Modlím se srdcem.

Láska k Bohu může pořád růst. Neomezeně a donekonečna. Láska, kterou objevujeme ve svém srdci vůči Bohu, může pořád růst. Neomezeně a donekonečna. Může se proměnit v řeku, která vyvěrá a teče bez ohraničení, šumí, hladí, léčí a svlažuje zahradu našeho života. Milovat Stvořitele, nejvyššího, vznešeného a nekonečného Boha, je naplněním prastarého snu o člověku, který se zrodil zároveň s počátkem našeho vesmíru.

Věčný a nikým a ničím nestvořený Bůh nás volá.

ON nás miluje a táhne nás všechny k sobě. My jenom můžeme – pokud se dostatečně otevřeme – zaslechnout jeho tajemné vábení. Cítí to každý z nás, cítí to každá bytost, která má srdce.

Věčný a nikým a ničím nestvořený Bůh nás volá. Pohledme do nedozírných dálav, do bran věků, copak necítíme tu vnitřní svíravou bolest a nepropukneme v pláč, když náš zrak spočine na tichém soumraku, který halí nebesa do půvabného pláště? Hudba nebes zní v každém z nás, je to touha po našem domově. Jazyk nenachází slova a srdce chce vyskočit z těla. Stačí se jen zahledět v noci do hvězdného moře nekonečných světů anebo na ohnivé červánky oznamující příchod nového dne. Na výsostech přebývá Bůh a my toužíme zrcadlit se v jeho zářících paprscích. Poutník časem je jenom cizincem na této zemi, a i když ji miluje, ví, že se jednou vrátí domů. Náš domov je BŮH.

Ať ta touha po SVĚTLE nás všechny probouzí, vtiskne nám do ruky poutnickou hůl a do srdce lásku ke všemu a ke všem.

*V tichu noci ve svém srdci Bohu mohu šeptat:
MILUJI TĚ.*

*Převzato z www.vira.cz
Se svolením zpracováno podle knihy
Juraj Dovala, Chrám uprostřed tržiště,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.*

ZEMŘELI:

Pan **Petr Bunža** zemřel doma v blízkosti své rodiny ráno 24. března 2018. O modlitbu za zemřelého prosí jeho maminka Růžena Bunžová, manželka Greta s rodinou a sestra Helena Otýpka. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Blahopřejeme:

Malá **Júlina Vraštiak** oslaví se svými rodiči své první narozeniny 15. dubna. Blahopřeji Júlii a také rodičům. Ať Bůh žehná celé vaší rodině. Dar víry kterou jste převzali od svých rodičů a který se nedá vyvážit žádným jiným, ať neporušený předáte dál. Za celou krajskou rodinu - Fr. Antonín.

The Cross as the memory of love

Deacon Greg Kandra

Fr. Jim Schmitmeyer is a priest and writer from the Archdiocese of Cincinnati, and in one of his books he describes the last days of his grandmother, who suffered from Alzheimer's.

“Everything had grown completely strange to her and nothing was familiar,” he wrote. She no longer recognized anyone, didn't know where she was, and only spoke a few phrases in German, the language of her youth. On the night she lay dying, the family was called. Before heading out the door to the nursing home to say goodbye, her daughter thought to bring something sacred: a small wooden crucifix hanging on the bedroom wall. Fr. Schmitmeyer wrote of what happened next: “In a world where my grandmother knew nothing else, she recognized the crucifix! She reached for the cross and held it close to her until she died later that evening.” He added: “I am convinced that, on some deep level, in that part of us that we call the soul, we recognize the power of Christ's cross because we retain a memory of human love....Love remains.”

And it is love that, we embrace as surely as a dying woman embraced that crucifix. Because, fundamentally, we are people of the cross. We are people who recognize it as the greatest sign of the greatest sacrifice, the greatest love, the world has ever known.

Yes: we are people of the cross. It may seem strange to some people that we celebrate it, that we “exalt” Christ's cross—an instrument of death. But this is the great mystery of the cross: Christ transformed that instrument of death into a source of life. That is what we celebrate. We are a part of it. And it is a part of us.

We are people of the cross. It begins at the beginning. Before we can even speak, when we are brought to the church to be baptized as infants, the priest or deacon marks our foreheads with the sign of the cross—signifying that we are claimed for Christ. It is the very start of our lives as Catholic Christians. As we get older, we grow up and dip our fingers into the font and learn to make the sign of the cross, reliving our baptism with every gesture and every drop of water. Throughout our lives, we use that sign of the cross to begin every prayer, mark every blessing, punctuate our daily devotions.

We see it everywhere: on necklaces and bracelets, rosaries and rings, cemeteries and steeples. Even now, we are, literally, in the midst of

it. This morning the very place where we worship, this church, is built in the shape of a cross. Again and again we have come to this particular cross—one made of stone and glass and steel—to pray, to plead, to hope, to rejoice. Day after day, we have come to this cross, our church, to spend time within it—to be nourished by the Eucharist and touched by grace.

And every year on Good Friday—a day when the cross looms the largest and casts the darkest shadow—we come here again to show our special devotion. We stand before a wooden cross and venerate it with a kiss. And we hear the words echoing: “Behold the wood of the cross, on which hung the salvation of the world.” We are helpless before this profound truth. We are people of the cross. It is not, to us, a source of death. No. It is a source of strength and a cause for hope.

Two winters ago, one image captured that so powerfully. It came from the uprising in Ukraine. People had taken to the streets. The standoff had stretched for weeks and had claimed dozens of lives. Protesters were occupying the central square in Kiev, which was surrounded by soldiers. The soldiers stood poised with guns and shields. The protesters were unarmed. But into this tense standoff one night came several priests. The photograph from that moment is stunning: the priests standing in the center of the square, between the soldiers and the people. They had come to pray for peace—and for life, not death.

They had only one weapon: the cross, held high. That was their shield, their armor, and their cause. And it is ours, too.

We are people of the cross. Where would we be without it? In moments of conflict, uncertainty, anxiety, hopelessness or fear...look to the cross. Look to it, too, in times of thankfulness and joy. Remember what it gave us. Remember how, 2,000 years ago, the wood of death became, in fact, a tree of life. And hear again the words of this gospel—a passage that has been called the most famous in the Bible. It has even been described as “the Gospel in a nutshell,” because it summarizes so simply and profoundly the substance of our faith. “For God so loved the world that he gave his only Son, so that everyone who believes in him might not perish but might have eternal life.” It happened because of the cross.

Jim Schmitmeyer’s mother understood that. In the last moments of her life, she saw the cross as a sign of love. Love that outlasts everything because, as Fr. Schmitmeyer wrote, “Love remains.”

I’m reminded of the words we pray during the Stations of the Cross—a refrain that, this day, becomes our anthem, our consolation, and our hope. “We adore you, O Christ, and we praise you, because by your holy cross, you have redeemed the world.”

Ostatky kardinála Josefa Berana budou převezeny ze svatopetrské baziliky ve Vatikánu do Prahy

biskup Václava Malý u hrobu kardinála Josefa Berana (2015)

Papež František povolil převoz ostatků v souladu s poslední vůlí Josefa Berana počátkem letošního roku. Kněz zemřel v roce 1969 ve vatikánském vyhnanství a byl původně pohřben v chrámu svatého Petra ve Vatikánu, protože vláda v tehdy komunistickém Československu nepovolila návrat kardinálova těla do vlasti.

Ve Vatikánu budou ostatky kardinála Berana vyzdvíženy ze staropetrské baziliky ve čtvrtek 19. dubna a budou převezeny s příslušnými poctami do Papežské koleje Nepomucenum, kde kardinál Beran bydlel po dobu svého nuceného exilu od 19. února 1965 do své smrti 17. května 1969. Tam se týž den večer uskuteční slavnost za účasti rodáků a nepomucenských seminaristů. Na trvalou památku československého kardinála bude zřízena ve vatikánské bazilice pamětní deska.

Tělo bude letecky dopraveno do České republiky v pátek 20. dubna. Přílet je plánován na 18.00 hodinu. Další možností pro věřící pražské arcidiecéze a všechny, kteří by se chtěli poklonit památce statečného muže, bude zastávka autokolony s ostatky před bazilikou Panny Marie v areálu Strahovského kláštera po 20.00. Ostatky kardinála zůstanou v bazilice přes noc a v sobotu dopoledne budou převezeny do katedrály sv. Víta, kde budou vystaveny v rakvi až do pondělí 23. dubna k veřejné účtě.

V sobotu 21. dubna vyjde v 10.00 hod. po krátké modlitbě procesí s ostatky kardinála Berana ze Strahovské baziliky přes Pohořelec, Loretánskou ulicí na Hradčanské náměstí.

V katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha bude od 11.00 hodin sloužena slavná mše svatá ke cti sv. Vojtěcha. Během bohoslužby bude v blízkosti oltáře vystavena lebka mučedníka sv. Vojtěcha. Rakev bude umístěna před oltářem. Po skončení mešní liturgie, jejímž hlavním celebrantem bude kardinál Dominik Duka OP, bude rakev s ostatky pana kardinála Berana vystavena veřejné účtě do pondělí 23. dubna 2018, kdy po večerní poutní bohoslužbě od 18.00 hodin bude uložena v nově zřízeném sarkofágu v katedrále sv. Víta na Pražském hradě.

2.dubna 1998 byl zahájen proces jeho blahorečení.

Události - VE ZKRATCE

9. března Vatikán zveřejnil dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, který stanovil, že první pondělí po neděli Soslání Ducha svatého bude v celé církvi slavena památka Nejsvětější Panny Marie, Matky církve.

14. března ve věku 76 let zemřel britský vědec Stephen Hawking, který patřil mezi nejvýraznější teoretické fyziky současnosti. Svojí prací významně přispěl k rozvoji kosmologie a byl také úspěšným popularizátorem vědy. Ačkoliv se nikdy netajil svým ateistickým pohledem na svět, od roku 1986 byl členem Papežské akademie věd a v průběhu svého života se osobně setkal se čtyřmi papeži.

21. března papež František pojede v srpnu do irského Dublinu, aby se zúčastnil Světového setkání rodin. Oznamil to dnes na pravidelné středeční generální audienci.

22. března Na místo Pavla Vošalíka, který ve Vatikánu působil téměř 10 let, nastoupí kariérní diplomat Václav Kolaja. Nový velvyslanec by měl v květnu předat pověřovací listiny papeži Františkovi. Václava Kolaju známe velmi dobře, kdy navštěvoval mše svaté u nás ve Washingtonu.

25. března udalost' z 25. marca 1988 charakterizovaná „sviečkou“ a „modlitbou“ bola inšpiratívna. Neotvorila „len“ cestu k našej Nežnej revolúcii, ale aj k sviečkovým protestom v nemeckom Lipsku (9. október 1989) a následnému pádu Berlínskeho múru. Veľkosť daného dňa si uvedomujeme i z pozície občanov Slovenskej republiky, pretože daný deň slávime ako pamätný deň – Deň zápasu za ľudské práva.

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

15. dubna 2018 bude mše svatá v Národní svatyni
Immaculate Conception v české kapli
Panny Marie Hostýnské.
začátek v 12.15pm

promluvu bude mít **Msgr. Imrich Tóth**
REKTOR SLOVENSKÉ KATOLICKÉ MISIE V PAŘÍŽI

Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

Po mši svaté bude prezentace memoárů
Františka Revesa
“Živého ma nedostanete”

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Bohdan a Jirina Kowalyk, Pat a Ed Babor, Ruzena Bunzova, William Janek, Vit Fojtik, Vlasta Krupka, William Jakovac, Vera Kolasa, Helen Hlinka.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu: Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, William Janek 13. dubna, **Julie Vrstiak** (1 rok) Jan Pongo 20. dubna, Valentina Marie Valerio 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Jitka Abel 22. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Zdenka Dlouhy 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna, Marie Wolf Hospodarova 29. dubna.

úmysly mší svatých v měsíci dubnu 2018

datum	úmysl	dárce
1. dubna	Za krajanskou rodinu	
5. dubna	Za zemřelého manžela	B. a Jirina Kowalyk
8. dubna	Za rodiče Klusáčkovy	B. a Jirina Kowalyk
11. dubna	Za zemřelého MUDr. Zdenka Zobala	manželé Sádlíkovi
12. dubna	Za dar zdraví	Hedvika Kratka
15. dubna	Za + rodiče Aloise a Květoslavu Urbánkovy	manželé Sádlíkovi
18. dubna	For living & deceased members of St. Ludmila society	Ed a Pat Babor
19. dubna	Za dar zdraví	Hedvika Kratka
22. dubna	Za krajanskou rodinu	
25. dubna	Za zemřelou Ivanku Kowalyk Berger	B. a Jirina Kowalyk
26. dubna	Za zemřelého Franka Fialu	manželé Sádlíkovi
29. dubna	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Andrej Hlinka (27. 9. 1864 Ružomberok-Černová - 16. 8. 1938 Ružomberok) bol slovenský národovedec, politik, publicista a prekladateľ. Pochádzal z rodiny pltníckeho faktora a mal osem súrodencov. Základné vzdelanie získal v rodnej Černovej. Potom študoval na piaristickom gymnáziu v Ružomberku, kde v ňom dozrelo rozhodnutie stať sa kňazom. V rokoch 1881 – 1883 študoval na vyššom gymnáziu v Levoči. V roku 1883 ho prijali za klerika seminára v Spišskej Kapitule, kde absolvoval štúdium teológie.

Kňazskú vysviadku prijal 19. 6. 1889. Jeho prvým kaplánskym pôsobiskom sa stalo Zákamenné-Klin na Orave. Neskôr vystriedal viaceré farnosti, kde organizoval osvetové prednášky a slovenské divadelné predstavenia. V čase pôsobenia v sliacanskej farnosti sa zapojil do politického života. Podporoval program Krajinskej katolíckej ľudovej strany (Néppárt), ktorá sľubovala riešiť aj otázku nemaďarských národov Uhorska.

Andrej Hlinka začal ako spolupracovník týždenníka Katolícke noviny od roku 1905 užšie spolupracovať

s F. Jurigom, F. Skyčákom, A. Bielekom a F. Jehličkom. Prejavilo sa to aj v jeho aktivitách v Spolku sv. Vojtecha. Spolupracoval s V. Šrobárom, so skupinou okolo časopisu Hlas a s M. Hodžom. Patril k zakladateľom Slovenskej ľudovej strany (5. 12. 1905). Strana vystúpila s programom všeobecného a rovného volebného práva, zrušenia liberálnych cirkevných zákonov, uskutočnenia národnostného zákona, boja proti úžere a vyst'ahovalectvu. Pred parlamentnými voľbami v máji 1906 verejne podporil kandidatúru V. Šrobára, za čo bol suspendovaný a neskôr aj väznený v Ružomberku.

Dňa 29. 7. 1913 v Žiline obnovil Slovenskú ľudovú stranu a až do svojej smrti v nej zastával funkciu predsedu. Základným bodom jej programu bola autonómia Slovenska v rámci ČSR, vychádzajúca z existencie svojbytného historického slovenského národa. Autonomistický program sa opieral o Pittsburskú dohodu z 31. 5. 1918. V roku 1918 sa v Martine zúčastnil na založení Slovenskej národnej rady, ktorá sa vyslovila za vznik česko-slovenského štátu, stal sa členom jej výkonného výboru.

Dňa 25. 4. 1939, teda už po vzniku prvej Slovenskej republiky, Slovenský snem schválil zákon „Andrej Hlinka sa zaslúžil o slovenský národ“. Táto veta bola vytesaná do kameňa a umiestnená v budove Slovenského snemu. Zomrel po ťažkej chorobe, jeho telesné pozostatky boli najprv uložené na ružomerskom cintoríne a 31. 10. 1938 slávnostne prenesené do mauzólea pri ružomerskom farskom kostole. Pred príchodom Červenej armády ich v marci 1945 odviezli na neznáme miesto na Slovensku. Po r. 1945 patril medzi tie slovenské osobnosti, ktoré mali byť vymazané z historickej pamäti národa. Jeho meno sa nesmelo spomínať a ak, tak v negatívnom zmysle. Obrazy, busty a sochy boli z veľkej časti zničené. O Hlinkovi sa smelo slobodne hovoriť až po roku 1989. Jeho zásluhy sa rozhodli oceniť aj poslanci Národnej rady Slovenskej republiky, ktorí 26. 10. 2007 schválili zákon o zásluhách Andreja Hlinku o štátotvorný slovenský národ a o Slovenskú republiku.